

Casa cu ferestre deschise

În dimineața aceea, orașul părea să fi uitat de grabă. Lumina se oprea pe acoperișuri, iar din curtea vecină venea miros de lemn proaspăt tăiat. Mara deschise fereastra și ascultă câteva clipe, ca și cum liniștea ar fi putut să îi spună ce avea de făcut.

Pe masă o aștepta un caiet cu coperte albastre. Îl primise cu mult timp în urmă și îl păstrase fără să scrie nimic în el. Acum, paginile albe nu i se mai păreau o promisiune greu de împlinit, ci un loc în care putea să înceapă.

Coborî în stradă înainte să se răcească ceaiul. Librăria din colț era încă închisă, însă cineva lăsase în vitrină o carte deschisă. Nu putea citi cuvintele de la distanță. Vedea numai ritmul rândurilor și marginea largă a paginii.

Își aminti de după-amiezile petrecute în casa bunicului, unde fiecare obiect avea o poveste. Cărțile nu stăteau în ordine, dar el știa întotdeauna de unde să o ia pe cea potrivită. Spunea că o bibliotecă trebuie să fie locuită, nu aranjată pentru musafiri.

Când se întoarse, scrise data în partea de sus a primei pagini. Apoi așeză stiloul pe masă. Începutul nu trebuia să fie spectaculos. Era suficient să fie al ei.

Își aminti de după-amiezile petrecute în casa bunicului, unde fiecare obiect avea o poveste. Cărțile nu stăteau în ordine, dar el știa întotdeauna de unde să o ia pe cea potrivită. Spunea că o bibliotecă trebuie să fie locuită, nu aranjată pentru musafiri.

Când se întoarse, scrisese data în partea de sus a primei pagini. Apoi așeză stiloul pe masă. Începutul nu trebuia să fie spectaculos. Era suficient să fie al ei.

Spre seară începu ploaia. Dincolo de geam, trecătorii își schimbau pasul, iar orașul își găsea un alt ritm. Mara reciti ce scrisese și lăsă caietul deschis. Pentru prima dată, nu simți nevoia să ascundă o pagină neterminată.

Pe masă o aștepta un caiet cu coperte albastre. Îl primise cu mult timp în urmă și îl păstrase fără să scrie nimic în el. Acum, paginile albe nu i se mai păreau o promisiune greu de împlinit, ci un loc în care putea să înceapă.

În dimineața aceea, orașul părea să fi uitat de grabă. Lumina se oprea pe acoperișuri, iar din curtea vecină venea miros de lemn proaspăt tăiat. Mara deschise fereastra și ascultă câteva clipe, ca și cum liniștea ar fi putut să îi spună ce avea de făcut.

Pe masă o aștepta un caiet cu coperte albastre. Îl primise cu mult timp în urmă și îl păstrase fără să scrie nimic în el. Acum, paginile albe nu i se mai păreau o promisiune greu de împlinit, ci un loc în care putea să înceapă.

**

A doua zi, pe pragul librăriei o aștepta o cutie cu volume vechi. Le ridică pe rând, atentă la filele subțiri și la însemnările lăsate de alți cititori.